

[E. E. Eriksen.]

kunne jeg trods alt ikke forestille mig, at forslaget skulle have så hastig en gang gennem tinget. Vi har haft betænkeligheder i venstre, og i partimøder har vi drøftet lovforslagets problemer igennem. Vi har den opfattelse, at udvalgsarbejdet burde have været fortsat, så vi ved en ekstra samling i sommer kunne have været rede til vedtagelse af lovforslaget, efter at befolkningen havde haft muligheden for at reagere og debattere denne vidtgående lov.

Allerede for år tilbage har man i Nordisk Råd diskuteret og i Finland og i Sverige fået gennemført en lov af lignende art. Det lægelige er i orden, men der er andre problemer, som jeg også har nævnt ved første behandling: retslige, etiske, moralske, livsopfattelsesproblemer osv. Dem har vi drøftet i udvalgsmøderne, og vi har også haft besøg af deputationer, positivt indstillede deputationer, der anbefalede loven — bl. a. en deputation fra den danske lægeforening. Også hr. Niels Mørks oplysning om, at ingen operationer af denne art vil finde sted, før loven er vedtaget, har gjort sit indtryk.

Men afskærer vi nu ikke befolkningen fra retten til en debat før denne lovgivningsafgørelse? Det er et stort ansvar, som folketinget her påtager sig. Selv om vi i venstre er enige om, at det er alt for hastigt, vi gennemfører dette lovforslag, har udvalgsmedlemmerne dog efter drøftelserne og efter nøje overvejelser for og imod på grund af mangelen på en lovgivning på dette område og de konsekvenser, der derved opstår, anbefalet, at vi går ind for lovforslaget, at vi altså dispenserer fra fristerne i forretningsordenen og gennemfører lovforslaget nu. Men der er i venstre opfattelser, der ved den endelige afstemning vil give sig udtryk i, at nogle medlemmer vil stemme imod og nogle undlade at stemme for lovforslaget ud fra deres betænkeligheder ved disse ting, ud fra usikkerheden over for lovens virkninger, som maner til eftertanke og gør én alvorligt bange for de problemer, som ikke nøje er drøftet igennem. Jeg vil gerne sige, at jeg går ud fra, at justitsministeren vil være rede til at tage loven op til behandling igen, hvis nye spørgsmål, nye problemer, skulle dukke op efter den diskussion i befolkningen, der kan opstå.

Jeg understreger, at vi har fået de oplys-

ninger, vi har ønsket i udvalget. Vi har overvejet, om der kunne ændres ved paragrafferne, men vi understreger alvoren i, at vi for øjeblikket mangler en lov som denne. Debatten er som sagt ikke afsluttet, og vi har ønsket at pege på de problemer, der foreligger, men vi erkender, at der er brug for denne lov.

Vi tilslutter os det stillede ændringsforslag, som med stærk vægt understreger det, der står i § 3, stk. 2.

Med disse ord vil jeg altså på en række medlemmers vegne anbefale lovforslaget, og det er altså efter nøje overvejelser og megen eftertanke på grund af den usikkerhed, der kan være, at nogle af os går med til loven. Andre i mit parti har en anden opfattelse, ikke ud fra den tanke, at der ikke er behov for loven, men på grund af forskellige problemer, bl. a. livsopfattelsesproblemer, der kan stå i forbindelse med denne lov.

Knud Bro: Jeg gav ved første behandling løfte om, at det konservative folkeparti ville være med til at behandle det lovforslag så hurtigt, som det overhovedet var gørligt, men selvfølgelig under forudsætning af, at undersøgelsesarbejdet i forbindelse med lovforslaget havde været udtømmende.

Jeg kan med sindsro sige i dag, at efter de udvalgsmøder, vi har haft, som har været både dybtgående og udtømmende, føler vi, at vi er nået til bunds i det lovforslag, og at vi kan tage ansvaret for at anbefale både at dispensere fra fristerne og at stemme for lovforslaget.

Jeg vil gerne af hensyn til vigtigheden af den lov, vi her behandler, understrege, at der ikke har gjort sig nogen tidsfaktor gældende i forbindelse med behandlingen; vi har ikke manglet tid, vi har ikke været under tidspres, vi har gjort det arbejde, vi skulle og måtte gøre, det har været udtømmende, og der er ikke tvivl, i mit sind i hvert tilfælde, om, at vi er ved vejs ende. Samtidig vil jeg gerne understrege, at denne behandling af lovforslaget kunne ikke have fundet sted, hvis der ikke havde været en bred folkelig debat igennem næsten et år just om disse problemer, en debat, som blev rejst, da sagen i sin tid startede på kommunehospitalet i Århus.

Det har selvfølgelig vejet meget stærkt til i vore overvejelser, at Dansk Sygeplejeråd